

Arrest

nr. 238 247 van 9 juli 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019 waarbij hun verzoek om internationale bescherming onontvankelijk wordt verklaard.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat V. HAUQUIER loco advocaat F. GELEYN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partijen, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, dienden op 21 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in, in België.

De verzoekende partijen hebben de subsidiaire beschermingsstatus verkregen in Griekenland en zijn in het bezit van een geldige verblijfskaart voor Griekenland.

Op 23 december 2019 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming omdat de verzoekende partijen reeds internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze

beslissingen werden aan de verzoekende partijen bij aangetekende brief van 23 december 2019 ter kennis gebracht.

De bestreden beslissing van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 1 augustus 1965 te Anbar. U bent een soenniet van Arabische origine. Sinds 1970 woonde u in Saidiya (Bagdad). U ging naar school tot het zesde middelbaar. Van 1986 tot 1992 volbracht u uw militaire dienstplicht in Basra. Nadien opende u uw eigen groentewinkel. Tijdens het sektarisch geweld in 2007 werd uw broer om het leven gebracht door de Badr militie die toen de regio controleerde. In januari 2010 werd u zelf door M.D. (...) en A.D. (...), twee leden van de Badr militie, ontvoerd. Hun broer werd vermoord in de buurt van uw huis. In juli 2010 werd u vrijgelaten na de betaling van losgeld. Vanaf augustus 2010 verplaatste u zich tussen Bagdad, Tikrit en Anbar.

Op 4 februari 2011 hebt u samen met uw echtgenote H.Y.H.H.(...) (CG X; O.V. X) en minderjarige kinderen A.(...) en G.(...) (O.V. X) Irak verlaten. Jullie vertrokken naar Syrië, waar jullie tot 21 juni 2017 verbleven. Daarna reisden jullie naar Turkije, van waaruit jullie op 25 februari 2018 naar Griekenland doorreisden. Op 22 maart 2018 dienden jullie daar een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef er eerst in het opvangcentrum in Kos, later verhuisde u naar een appartement en ten slotte ging u samenwonen met kennissen. U kreeg in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in september 2018. In Griekenland ontvingen jullie dreigings'en van de personen die jullie tevens in Irak viseerden. Uw zus ontving in Bagdad tevens een dreigbrief in maart 2019. Hierin stond dat ze wisten dat jullie in Griekenland verbleven en dat ze jullie zouden blijven achtervolgen. U voelde zich niet meer veilig.

Op 24 juni 2019 bent u samen met uw gezin via België doorgereisd naar Nederland. Daar dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2019. Dit verzoek werd geweigerd.

Jullie zijn op 19 augustus 2019 tot België gereisd. Op 21 augustus 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 11/3/08), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 11/3/08), de identiteitskaarten van uw kinderen A.(...) (13/1/11) en G.(...) (d.d. 11/3/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/2/83), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 29/3/86), uw woonstkaart, uw huwelijksakte, een psychisch rapport en een toelatingsbrief voor consultatie. Tevens legt u kopieën voor van uw paspoort (d.d. 28/6/16), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 22/1/13), het paspoort van uw kinderen (d.d. 28/6/16), de Griekse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden, een dreigbrief en een usb-stick met informatie over de toestand van het opvangcentrum in Kos en een medisch rapport.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in september 2018 de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Griekenland (CGVS p.3, Griekse verblijfskaart).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een geponde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u vooreerst uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. U verbleef er eerst in een opvangcentrum in Kos (CGVS p.10). Uw echtgenote klaagt dat jullie daar met vier jonge mannen in een container verbleven terwijl jullie een dochter hebben (CGVS 19/21547 p.6). Nadien kregen jullie een appartement in Athene toegewezen. Jullie moesten dit delen met een ander gezin. Uiteindelijk koos u ervoor bij een ander bevriend gezin te gaan wonen in Amonia (CGVS p.3). Er was in Griekenland geen goed onderwijs voor uw kinderen (CGVS p.12). Als u in Griekenland medisch verzorgd wilde worden, moest u dit op eigen kosten doen (CGVS p.11). U hebt in Griekenland nooit gewerkt. Als verklaring hiervoor geeft u dat u de taal niet sprak. U hebt echter niets gedaan om de taal te leren (CGCS p.4). U kreeg in Griekenland financiële bijstand ten bedrage van 240 euro per maand (CGVS p.4). Volgens uw verklaringen verliet u Griekenland bovendien reeds in juni 2019, net na het in handen krijgen van uw verblijfskaart en reisdocument (CGVS p.3, 9). U troostte zich dus niet de moeite daar betere huisvesting en werk te vinden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter sociaal – economische problemen betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie noch een niveau bereiken dat gelijk gesteld zou kunnen worden met ernstige schade.

Wat betreft uw verwijzing naar de situatie in het opvangcentrum in Kos en de toegevoegde informatie op een usb (CGVS p.10) dient te worden gesteld dat u de laatste maanden dat u in Griekenland was niet meer in dat centrum verbleef (CGVS p.3, 10) en dat u, nu een status bezit, zich in geval van terugkeer niet tot dergelijk centrum dient te begeven. Uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, verschilt fundamenteel van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. U kunt zich dan ook in de toekomst vestigen op een plaats waar u niet meer met deze situatie in aanraking dient te komen, zij het op eigen kosten.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de status van subsidiair beschermde in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart verder tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in Griekenland werd bedreigd door dezelfde personen die u in Irak viseerden. Uw zus zou in Irak een dreigbrief van hen hebben gevonden. Zelf kunt u vreemd genoeg niet zeggen wat hierin staat (CGVS p.9-11). Uit de vertaling van deze door u voorgelegde dreigbrief zou moeten blijken dat ze wisten dat u in Griekenland verblijft en dat ze u en uw gezinsleden zouden blijven achtervolgen (CGVS 19/21547B p.10). Uw echtgenote ontving tevens verschillende dreigings' en waarin jullie met de dood bedreigd werden (CGVS p.12). Jullie kwamen echter nooit fysiek in aanraking met jullie bedreigers in Griekenland (CGVS p.13). U hebt bovendien nooit de hulp ingeroepen van de Griekse politie (CGVS p.13). Nochtans kan verwacht worden dat u, eens u in een lidstaat van de Europese Unie bescherming heeft gekregen, minstens beroep zou doen op de autoriteiten van dit land indien u werkelijk een vrees koesterde. Dat u dit niet deed is veelzeggend. U ondervond verder geen problemen met de Griekse autoriteiten, noch met de Griekse bevolking (CGVS p.13).

Het medisch rapport dat op de door u neergelegde usb-stick staat, handelt naar uw eigen zeggen over de gezondheidsproblemen die u en uw echtgenote ervaren (hoge bloeddruk, diabetes, problemen aan de knie en hernia) (CGVS p.10). Wat dit betreft kan worden gewezen op het feit dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het psychisch rapport dat u voorlegt heeft betrekking op de periode dat u in Syrië verbleef en voegt dus tevens niets toe aan uw relaas (CGVS p.11). De toelatingsbrief voor een consultatie geeft bovendien geen informatie over uw huidige psychische toestand. Bovendien kan worden gewezen op het feit dat wanneer u gevraagd wordt of u in Griekenland verzorgd kon worden, u enkel aanhaalt de taal niet te kennen en zelf te moeten opdraaien voor de kosten (CGVS p.11). Ook wat dit betreft dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen die gelijk gesteld kan worden met die van ernstige schade.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De overige door u neergelegde documenten, meer bepaald uw originele identiteitskaart (d.d. 11/3/08), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 11/3/08), de identiteitskaarten van uw kinderen A.(...)

(13/1/11) en G.(...) (d.d. 11/3/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/2/83), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 29/3/86), uw woonkaart, uw huwelijksakte en de kopieën van uw paspoort (d.d. 28/6/16), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 22/1/13), het paspoort van uw kinderen (d.d. 28/6/16) en de Griekse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden, ondersteunen enkel de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden, dewelke hier niet ter discussie staan.

Ook het verzoek van uw echtgenote H.Y.H.H.(...) (CG X; O.V. X) wordt nietontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel kan teruggeleid worden naar Griekenland maar niet naar Irak.

De bestreden beslissing van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 1 maart 1967 te Bagdad. U bent een soenniet van Arabische origine. U woonde eerst in Whashash (Bagdad). Sinds uw vijfde woonde u in Saidiya (Bagdad). U ging naar school tot het zesde middelbaar. In januari 2010 werd uw echtgenoot M.A.A.A.(...) (CG X; O.V. X) door M.D. (...) en A.D. (...), twee leden van de Badr militie, ontvoerd. Hun broer werd vermoord in de buurt van jullie huis. Van toen af verplaatste u zich tussen de huizen van uw broers en zussen. In juli 2010 werd uw echtgenoot vrijgelaten na de betaling van losgeld.

Op 4 februari 2011 hebt u samen met uw echtgenoot en minderjarige kinderen A.(...) en G.(...) (O.V. X) Irak verlaten. Jullie vertrokken naar Syrië, waar jullie tot 21 juni 2017 verbleven. Daarna reisden jullie naar Turkije, van waaruit jullie op 25 februari 2018 naar Griekenland doorreisden. Op 22 maart 2018 dienden jullie daar een verzoek om internationale bescherming in. U verbleef er eerst in het opvangcentrum in Kos, later verhuisde u naar een appartement en ten slotte ging u samenwonen met kennissen.

U kreeg in Griekenland de subsidiaire beschermingsstatus toegekend in september 2018. In Griekenland ontvingen jullie dreigings'en van de personen die jullie tevens in Irak viseerden. Uw schoonzus ontving in Bagdad tevens een dreigbrief in maart 2019. Hierin stond dat ze wisten dat jullie in Griekenland verbleven en dat ze jullie zouden blijven achtervolgen. U voelde zich niet meer veilig.

Op 24 juni 2019 bent u samen met uw gezin via België doorgereisd naar Nederland. Daar dienden jullie een verzoek om internationale bescherming in op 3 juli 2019. Dit verzoek werd geweigerd.

Jullie zijn op 19 augustus 2019 tot België gereisd. Op 21 augustus 2019 dienden jullie hier een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 11/3/08) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 29/3/86). Tevens legt u een kopie voor van uw paspoort en uw Griekse verblijfskaart (d.d. 22/1/13).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. U baseert zich voor deze aanvraag op dezelfde motieven als uw echtgenoot. In hoofde van uw partner wordt een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen, dewelke hier aldus kan hernomen worden:

"Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit uw verklaringen en de documenten in uw administratief dossier, blijkt dat u in september 2018 de subsidiaire beschermingsstatus hebt verkregen in Griekenland (CGVS p.3, Griekse verblijfskaart).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u vooreerst uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u er geen behoorlijke huisvesting te hebben gehad. U verbleef er eerst in een opvangcentrum in Kos (CGVS p.10). Uw echtgenote klaagt dat jullie daar met vier jonge mannen in een container verbleven terwijl jullie een dochter hebben (CGVS 19/21547 p.6). Nadien kregen jullie een appartement in Athene toegewezen. Jullie moesten dit delen met een ander gezin. Uiteindelijk koos u ervoor bij een ander bevriend gezin te gaan wonen in Amonia (CGVS p.3). Er was in Griekenland geen goed onderwijs voor uw kinderen (CGVS p.12). Als u in Griekenland medisch verzorgd wilde worden, moest u dit op eigen kosten doen (CGVS p.11). U hebt in Griekenland nooit gewerkt. Als verklaring hiervoor geeft u dat u de taal niet sprak. U hebt echter niets gedaan om de taal te leren (CGCS p.4). U kreeg in Griekenland financiële bijstand ten bedrage van 240 euro per maand (CGVS p.4). Volgens uw verklaringen verliet u Griekenland bovendien reeds in juni 2019, net na het in handen krijgen van uw verblijfskaart en reisdocument (CGVS p.3, 9). U troostte zich dus niet de moeite daar betere huisvesting en werk te vinden. Hierbij dient opgemerkt te worden dat deze door u aangehaalde redenen voor uw vertrek uit Griekenland louter sociaal – economische problemen betreffen, die op zich niets te maken hebben met de Vluchtelingenconventie noch een niveau bereiken dat gelijk gesteld zou kunnen worden met ernstige schade.

Wat betreft uw verwijzing naar de situatie in het opvangcentrum in Kos en de toegevoegde informatie op een usb (CGVS p.10) dient te worden gesteld dat u de laatste maanden dat u in Griekenland was niet meer in dat centrum verbleef (CGVS p.3, 10) en dat u, nu een status bezit, zich in geval van terugkeer niet tot dergelijk centrum dient te begeven. Uw situatie als persoon die internationale bescherming geniet, verschilt fundamenteel van de situatie van een persoon die om internationale bescherming verzoekt. U kunt zich dan ook in de toekomst vestigen op een plaats waar u niet meer met deze situatie in aanraking dient te komen, zij het op eigen kosten.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de status van subsidiair beschermde in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de

Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U verklaart verder tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS dat u in Griekenland werd bedreigd door dezelfde personen die u in Irak viseerden. Uw zus zou in Irak een dreigbrief van hen hebben gevonden. Zelf kunt u vreemd genoeg niet zeggen wat hierin staat (CGVS p.9-11). Uit de vertaling van deze door u voorgelegde dreigbrief zou moeten blijken dat ze wisten dat u in Griekenland verblijft en dat ze u en uw gezinsleden zouden blijven

achtervolgen (CGVS X p.10). Uw echtgenote ontving tevens verschillende dreigbrieven waarin jullie met de dood bedreigd werden (CGVS p.12). Jullie kwamen echter nooit fysiek in aanraking met jullie bedreigers in Griekenland (CGVS p.13). U hebt bovendien nooit de hulp ingeroepen van de Griekse politie (CGVS p.13). Nochtans kan verwacht worden dat u, eens u in een lidstaat van de Europese Unie bescherming heeft gekregen, minstens beroep zou doen op de autoriteiten van dit land indien u werkelijk een vrees koesterde. Dat u dit niet deed is veelzeggend. U ondervond verder geen problemen met de Griekse autoriteiten, noch met de Griekse bevolking (CGVS p.13).

Het medisch rapport dat op de door u neergelegde usb-stick staat, handelt naar uw eigen zeggen over de gezondheidsproblemen die u en uw echtgenote ervaren (hoge bloeddruk, diabetes, problemen aan de knie en hernia) (CGVS p.10). Wat dit betreft kan worden gewezen op het feit dat medische problemen geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Het psychisch rapport dat u voorlegt heeft betrekking op de periode dat u in Syrië verbleef en voegt dus tevens niets toe aan uw relaas (CGVS p.11). De toelatingsbrief voor een consultatie geeft bovendien geen informatie over uw huidige psychische toestand. Bovendien kan worden gewezen op het feit dat wanneer u gevraagd wordt of u in Griekenland verzorgd kon worden, u enkel aanhaalt de taal niet te kennen en zelf te moeten opdraaien voor de kosten (CGVS p.11). Ook wat dit betreft dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk maakt in geval van terugkeer naar Griekenland in een situatie terecht te komen die gelijk gesteld kan worden met die van ernstige schade.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u

werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. X).

De overige door u neergelegde documenten, meer bepaald uw originele identiteitskaart (d.d. 11/3/08), de identiteitskaart van uw echtgenote (d.d. 11/3/08), de identiteitskaarten van uw kinderen A.(...) (13/1/11) en G.(...) (d.d. 11/3/08), uw nationaliteitsbewijs (d.d. 22/2/83), het nationaliteitsbewijs van uw echtgenote (d.d. 29/3/86), uw woonkaart, uw huwelijksakte en de kopieën van uw paspoort (d.d. 28/6/16), het paspoort van uw echtgenote (d.d. 22/1/13), het paspoort van uw kinderen (d.d. 28/6/16) en de Griekse verblijfskaarten van u en uw gezinsleden, ondersteunen enkel de identiteit en herkomst van u en uw gezinsleden, dewelke hier niet ter discussie staan".

Ook het verzoek van uw echtgenoot M.A.A.A.(...) (CG X; O.V. X) wordt nietontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister voor Asiel en Migratie op het feit dat u wel kan teruggeleid worden naar Griekenland maar niet naar Irak."

2. Over de gegrondheid van het beroep

In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48,5, § 4, 48/6, 48/7, 57/6, § 3, eerste lid, 3° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen voeren vooreerst aan dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst, de mogelijkheid biedt om een verzoek om internationale bescherming onontvankelijk te verklaren indien de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, doch dat dit evenwel geen verplichting behelst. De verzoekende partijen menen aldus dat de Commissaris-generaal, van zodra hij gebruik maakt van deze mogelijkheid in de wet, deze moet "uitoefenen binnen de perken van de redelijkheid, op correcte wijze uitleggen waarom men de mening is toegedaan dat men geen internationale bescherming aan de verzoekende partij dient te verlenen en de redenen uiteenzetten waarom er werd geopteerd om het verzoek van de asielaanvrager te verwerpen". De verzoekende partijen menen echter dat *in casu* hun situatie niet het voorwerp is geweest van een dergelijke individuele beoordeling door de Commissaris-generaal, omdat hij de situatie niet voldoende analyseert om tot een redelijke beslissing te komen.

De verzoekende partijen stellen zij dat zij in Griekenland in mensonterende omstandigheden dienden te overleven. Zij stippen aan dat in de meeste gevallen de rechten op een effectieve bescherming voor personen die internationale bescherming genieten enkel op papier bestaat. Onder verwijzing van landeninformatie en rechtspraak, kaarten de verzoekende partijen vervolgens de moeilijke levensomstandigheden in Griekenland aan.

De verzoekende partijen menen verder dat hen internationale bescherming dient te worden toegekend omwille van de situatie in Irak, het land waarvan zij de nationaliteit hebben.

In hoofdde vragen de verzoekende partijen erkend te worden als vluchteling omdat zij van oordeel zijn dat de Commissaris-generaal meerdere elementen van hun relaas niet heeft onderzocht door zich te beroepen op een erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland, zonder onderzoek te voeren naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, hetgeen volgens de verzoekende partijen “essentieel” is om hun vrees in geval van een terugkeer op een concrete manier te kunnen evalueren.

In ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zij menen dat zij een reëel risico lopen op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van een terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partijen stellen dat zij zich niet kunnen beroepen op nationale beschermingsmogelijkheden. Zo stellen zij bij een terugkeer naar Griekenland te zullen worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In “uiterst” ondergeschikte orde vragen de verzoekende partijen de bestreden beslissing te vernietigen. Zij menen dat hun relaas duidelijk eenzijdig geanalyseerd is: de Commissaris-generaal heeft zich op de erkenning van de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland gebaseerd zonder onderzoek te doen naar “de implicaties van deze status”. Er werd onvoldoende aandacht besteed aan bepaalde elementen die de mogelijkheid op een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen staven. De Commissaris-generaal schendt volgens hen immers de motiveringsplicht, alsook het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid door “te oordelen dat verzoekende partij naar Griekenland kan terugkeren vanwege de internationale bescherming die aldaar aan haar werd verleend, zonder de risico’s op onmenselijke en vernederende behandeling in hoofde van verzoekende partij in geval van terugkeer te hebben onderzocht, terwijl er geen twijfel bestaat over het feit dat verzoekende partij zich op straat en zonder middelen zal bevinden bij een eventuele terugkeer naar Griekenland”. Gelet op voorgaande overwegingen en objectieve bronnen die de systematische tekortkomingen op elk niveau in het Griekse systeem aantonen, achten de verzoekende partijen het noodzakelijk om hun situatie opnieuw te evalueren.

Vooreerst benadrukt de Raad dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, dat aan de Commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3°, van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

“Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoekende partij geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat zij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

Zoals blijkt uit de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De

Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verre gaande materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten of artikel 3 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen de subsidiaire beschermingsstatus genieten in Griekenland (adm. doss., map landeninformatie, Eurodac Search Result; verklaring DVZ 6 november 2019, rubriek 22; notities persoonlijk onderhoud 16 december 2019, p.3).

De verzoekende partijen betwisten dit niet in hun verzoekschrift, noch blijkt dat de verzoekende partijen thans niet langer de subsidiaire beschermingsstatus in Griekenland zouden genieten.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen immers niet-ontvankelijk verklaard omdat (i) zij geen gegronde vrees koesteren of geen reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade in geval van terugkeer naar Griekenland, en (ii) hun basisrechten als persoon die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn en hun levensomstandigheden niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

De verzoekende partijen kunnen uiteraard aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen de verzoekende partijen slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulke informatie volstaat niet om *a priori* te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit

verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift op een vage en algemene wijze dat zij zich niet konden beroepen op afdoende steun vanwege de Griekse autoriteiten en aldus onvoldoende materiële steun verkregen teneinde op een menswaardige manier te kunnen overleven in de penibele socio-economische situatie in Griekenland. Zo benadrukken zij dat het voor een persoon met beperkte financiële middelen onmogelijk is om afdoende huisvesting te vinden en dat erkende vluchtelingen vrijwel uitgesloten zijn van sociale uitkeringen.

De verzoekende partijen legden een aanvullende nota neer waarmee zij de Raad attent wensen te maken op hun uiterst kwetsbare situatie. Zij leggen een aantal medische attesten neer waaruit blijkt dat mevrouw lijdt aan artrose in de knieën, overgewicht en hypertensie en dat voor mijnheer een voorlopige diagnose werd gesteld van posttraumatische stressstoornis en depressie. Ze stippen aan dat mijnheer nood heeft aan psychiatrische en psychologische opvolging en dat deze opvolging in Griekenland niet toegankelijk is. Zij verwijzen naar hun verzoekschrift waar zij met verwijzing naar landenrapporten hebben gewezen op de gebrekkige toegang tot de gezondheidszorg.

Vooreerst blijkt uit de individuele verklaringen van de verzoekende partijen dat zij in Griekenland huisvesting genoten. Zo verbleven zij eerst in een vluchtelingenkamp in Kos en later verhuisden ze naar een appartement dat hen werd toebedeeld. Nog later deelden ze een woning met mensen die ze kenden. De enige problemen die zij aankaarten zijn gerelateerd aan hun verblijf in het vluchtelingenkamp. Dienaangaande merkt de Raad op dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een dergelijk kamp terecht zullen komen. De procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming in Griekenland is immers afgerond en zij hebben de subsidiaire beschermingsstatus verkregen. Hun verklaringen in zoverre ze betrekking hebben op de problemen die zij ondervonden in het vluchtelingenkamp zijn dan ook niet dienstig. Overigens verklaarden zij zelf, dat zij na hun vertrek uit dit vluchtelingenkamp geen problemen meer gekend hebben. Uit hun verklaringen blijkt dat zij financiële steun genoten van de Griekse overheid. Zij verkregen hun internationale beschermingsstatus eind mei 2019. Nadien werd de financiële steun stopgezet en begin juni 2019 verlieten zij Griekenland. Het loutere feit dat de verzoekende partijen geen financiële steun meer verkregen daar zij een verblijfsstatus hadden bekomen, kan niet als een onmenselijke of vernederende behandeling aanzien worden noch volstaat dit om te besluiten dat zij geen toegang kunnen hebben tot de huisvestingsmarkt. Uit hun verklaringen kan niet blijken dat zij hier de nodige inspanningen voor hebben gedaan. Zij verlieten Griekenland vrijwel meteen nadat zij hun beschermingsstatus hadden verkregen en het duidelijk werd dat hun financiële steun werd stopgezet. Hieruit kan dus evenmin worden afgeleid dat de verzoekende partijen nog concrete pogingen hebben ondernomen om na te gaan of zij al dan niet nog in aanmerking kwamen voor enige vorm van sociale bijstand. Uit het AIDA rapport dat de verzoekende partijen ook aanhalen blijkt dat vreemdelingen aan wie de beschermingsstatus werd toegekend, dezelfde rechten genieten als Griekse burgers op het vlak van sociale bijstand. De vaststelling dat er tal van administratieve hinderpalen moeten overwonnen worden om effectief steun te verkrijgen, dat er nog bepaalde tekortkomingen zijn op het terrein om vlot bepaalde voordelen te kunnen genieten en dat het aantal opvangplaatsen voor daklozen beperkt is, leidt niet automatisch tot de conclusie dat het voor de verzoekende partijen niet mogelijk zal zijn om onderdak of steun te verkrijgen bij hun terugkeer. Het feit dat de overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen die het land verlieten en vervolgens terugkeren houdt niet in dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. Het gegeven dat zij Griekenland konden verlaten houdt daarenboven een indicatie in dat zij over financiële middelen beschikken of beroep kunnen doen op personen die hen bijstaan. Zij verklaarden immers dat zij geld voor hun reis hebben gekregen van de mensen met wie ze een woning deelden.

Wat hun medische problemen betreft verwijzen de verzoekende partijen in hun verzoekschrift enkel naar landenrapporten om aan te tonen dat er een gebrekkige toegang is tot de gezondheidszorg. De verwijzing naar rapporten waarin wordt verduidelijkt dat de gezondheidssector in Griekenland onder druk staat ingevolge opeenvolgende besparingen, toont niet aan dat de noodzakelijke medische hulp niet kan worden verkregen. De aangebrachte informatie toont overigens aan dat in Griekenland niet-gouvernementele organisaties actief zijn die medische diensten aanbieden waarop ook vluchtelingen een beroep kunnen doen. Uit de aangehaalde landeninformatie blijkt niet dat er geen toegang is tot de medische gezondheidszorg.

Naar aanleiding van hun gehoor door de Commissaris-generaal hebben zij uiteengezet dat mevrouw lijdt aan problemen met haar knie en dat mijnheer psychologische problemen heeft. Ze verklaarden dat mevrouw in het opvangcentrum medische hulp kreeg voor haar knie. Ze werd behandeld met een pijnstiller. De verzoekende partijen stellen dat wanneer ze naar een dokter gingen, dit op eigen kosten was. Mijnheer verklaarde geen behandeling te hebben genoten in Griekenland, maar verklaarde dat hij nooit gezocht heeft naar een behandeling omdat hij de taal niet kende en omdat de medische verzorging op eigen kosten was. Uit deze verklaringen leidt de Raad af dat de verzoekende partijen wel degelijk toegang hadden tot medische zorg. Het loutere feit dat zij zelf moeten instaan voor de kosten laat niet toe vast te stellen dat zij verstoken zullen blijven van de nodige medische verzorging.

In zoverre de verzoekende partijen citeren uit algemene rapporten om aan te tonen dat er aanzienlijke problemen zijn in Griekenland voor wat betreft integratiemogelijkheden, onderwijs en toegang tot de arbeidsmarkt, merkt de Raad op dat uit hun eigen verklaringen niet blijkt dat de verzoekende partijen een poging ondernamen om taallessen te volgen of om werk te vinden. Ze beperken zich ertoe te stellen dat er geen goed onderwijs is voor hun kinderen. Evenwel blijkt nergens uit hun verklaringen waarom zij dit stellen. Uit hun verklaringen blijkt niet dat zij enige poging ondernomen hebben om hun kinderen in te schrijven in een Griekse school. Uit voormelde verklaringen blijkt niet dat de verzoekende partijen een ernstige poging ondernamen om zich te integreren in de Griekse maatschappij. De loutere verwijzing naar algemene landeninformatie laat niet toe vast te stellen dat de verzoekende partijen bij een terugkeer naar Griekenland in een onmenselijke en vernederende situatie gaan terechtkomen die de drempel van artikel 3 van het EVRM bereikt.

Niettegenstaande het niet betwist wordt dat het moeilijk is om een officiële arbeidsbetrekking te verwerven, kan worden opgemerkt dat het voor Griekse staatsburgers ook moeilijk is om werk te vinden. Dit betekent echter niet dat het onmogelijk is om werk te vinden. Uit de rapporten die de verzoekende partij citeert blijkt dat vreemdelingen aan wie een internationale beschermingsstatus wordt toegekend een volledige en automatische toegang hebben tot de Griekse arbeidsmarkt en dat een arbeidskaart niet vereist is. De vaststelling dat in bepaalde gevallen een aantal administratieve obstakels dienen te worden overwonnen laat de Raad niet toe te besluiten dat het voor de verzoekende partij onmogelijk zou zijn om in Griekenland te worden tewerkgesteld. Het gegeven dat veel mensen in Griekenland werkloos zijn en dat er veel competitie bestaat op de arbeidsmarkt wordt niet betwist, maar dit houdt niet in dat moet besloten worden dat werkloze vreemdelingen in dat land automatisch in een situatie van verregaande deprivatie terechtkomen. Er blijkt niet dat de administratieve problemen om toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt of zich te laten registreren als werkloze onoverkomelijk zijn en er, door deze problemen, totaal geen mogelijkheden zijn om steun te verkrijgen. Het feit dat vreemdelingen vaak niet conform de wet en in slechte omstandigheden tewerkgesteld zijn en dat er al gevallen werden vastgesteld waarbij vreemdelingen zelfs uitgebuit werden door hun werkgever is niet van die aard dat kan geconcludeerd worden dat de verzoekende partijen zelf bij gebrek aan een inkomen of bijstand in een situatie dreigen terecht te komen die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Wat betreft de taal merkt de Raad op dat er verschillende mogelijkheden zijn om een taal aan te leren. Onderwijs is hiervoor niet vereist. Een taal aanleren kan ook door intensief contact met de bevolking of door bv. vrijwilligerswerk te doen. De verzoekende partijen verklaarden zelf dat zij geen problemen hebben gekend met de Griekse bevolking. De Raad kan uit de eigen verklaringen van de verzoekende partijen en de aangehaalde citaten uit algemene rapporten, niet besluiten dat zij in Griekenland in een situatie zullen terechtkomen die voldoende ernstig is om te kunnen concluderen dat zij worden onderworpen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De loutere verwijzing naar algemene rapporten die gewag maken van racisme en haatmisdrijven, laten evenmin toe te oordelen dat de Griekse overheden niet in staat zijn om een effectieve bescherming te bieden aan vreemdelingen die een internationale beschermingsstatus genieten. Overigens blijkt ook uit het AIDA rapport dat de verzoekende partijen citeren dat de politie en het openbaar ministerie in Griekenland optreden tegen racistische acties. De enige verklaringen die de verzoekende partijen uitten aangaande racisme en haatmisdrijven zijn de problemen die zij ondervonden hebben gedurende hun verblijf in het vluchtelingenkamp. Verder vermelden ze wel dat ze zich niet veilig voelen in Griekenland omdat ze via hun familie in Irak kennis hebben genomen van een dreigbrief uitgaande van een Iraakse militie die hen viseert en die op de hoogte zou zijn van hun verblijf in Griekenland. Zoals hiervoor vermeld blijkt dat de problemen die de verzoekende partijen ondervonden gelinkt waren aan hun verblijf in het vluchtelingenkamp. Nu zij een beschermingsstatus genieten dienen zij niet meer terug te gaan naar dit vluchtelingenkamp. Verder maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij zich niet zouden kunnen beroepen op de bescherming van de Griekse autoriteiten mochten zij daadwerkelijk

problemen ondervinden met de militie. De algemene informatie die de verzoekende partijen bijbrengen kan de Raad er niet toe brengen te oordelen dat een meerderheid van de Griekse bevolking racistisch optreedt en dat vreemdelingen niet veilig zijn in dat land of geen bescherming genieten. De verzoekende partijen verklaarden overigens zelf dat ze geen problemen hebben gehad met de Griekse bevolking of de Griekse autoriteiten.

De verzoekende partijen kunnen derhalve niet in alle redelijkheid stellen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. De verzoekende partijen tonen niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen.

De verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Griekenland werd verleend, kunnen stellen.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad en een arrest van het Duitse Grondwettelijk Hof is bovendien niet dienstig bij gebrek aan precedentwerking. Daarbij kan nog worden opgemerkt dat de uitspraak van het Duitse Grondwettelijk Hof dateert van bijna twee jaar geleden en rekening hield met de op dat ogenblik bestaande toestand. De Raad wijst er bovendien op dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn individuele merites dient te worden beoordeeld.

De stelling dat de verzoekende partijen in geval van terugkeer naar Griekenland zullen blootgesteld worden aan onmenselijke of vernederende behandelingen, is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat de verzoekende partijen *in concreto* aantonen dat zij in een situatie zouden belanden die beschouwd kan worden als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM.

In acht genomen wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de Commissaris-generaal terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitevinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat de verzoekende partijen de kans kregen om hun vluchtmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en haar beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

De verzoekende partijen gaan in het verzoekschrift nog in op hun vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hun land van herkomst en menen dan ook dat hen de vluchtelingenstatus dient te worden verleend of minstens de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad benadrukt te dezen dat uit de verklaringen van de verzoekende partijen en de gegevens in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in Griekenland een subsidiair beschermingsstatuut genieten.

Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partijen geen elementen naar voor brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. In de bestreden beslissing wordt in dit verband nog terecht vastgesteld als volgt: *“Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Irak.”*

Gezien het voorgaande kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd in hun betoog dat de verwerende partij door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 1, A(2) van de Conventie van Genève, de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of artikel 3 van het EVRM heeft geschonden.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Wat betreft de aangevoerde schendingen van de artikelen 48, 48/2,48/5, § 4, 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, laten zij na uiteen te zetten waaruit deze schendingen zouden kunnen worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU